

1. szám.
Sept. 1-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. új pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

MAGYAR MADARAK PÁRISBAN. *)

Szerencsés madarak! Be jó dolgotok van
Abba a Párisba!
Császárnak kertében, császárné kezéből
Rizsszemeken hívva.
Vendégszerető nép édes csemegéit
Jó szóval tetézi;
Maga a császár is megáll előttetek
S gyönyörködve nézi
— Magyarok madarait. . . .

Vagytok becsületben; — tudományos urak
Eljárnak hozzátok;
Arczképeiteket életleirással
Hozzák az újságok;
Fényes diplomáták nézik a mappákon :
Hol van Magyarország?
Nagy veszedelemmel végre rátalálnak, —
A honnan elhozták
— Magyarok madarait. . . .

Beszélnék hozzátok : kíváncsian várják :
Milyen hangotok van?
— Puszták madarai kalitkába zárva
Beszélni nem szoktak.
Tuzok szava kevés, akkor is szomorú :
Csak a fület sérti;
Idegen országban minek mondanák azt?
Hol senki sem érti
— Magyarok madarait. . . .

Ha értenék ezt a szomorú egy hangot,
Azt értenék abból :
„Fényes idegen nép! jó kedvű dalt ne várj
Honát vesztett rabtól. —
Van nekünk szépp hazánk, mely a délibábnak
Tündértavát issza;
Boldog francia úr, nyisd meg a kalitkát,
S bocsásd oda vissza
— Magyarok madarait! . . .

K—s M—n.

*) Mint tudva van, egy hazánkfia három megszelídített tuzokot vitt ajándékba a francia császárnak, ki mind az ajándékozót, mind az ajándékot igen szívesen fogadá; hazánkfiát Luxenbourgi palotájában megvendégelé, vele szívélyesen beszélgetett, s azonkívül, hogy utiköltségeit viselé, egy nagy értékű mellívevel ajándékozá meg. A tuzokok most a Jardin des Plantes állatgyűjteményében vannak. Ezekről szól a nóta.

A január—augustusi számok már elfogytak.

DUMAS SÁNDOR PAPA UTINAPLÓJA MAGYARORSZÁGRÓL.

(NB. Igaz ugyan, hogy ezt az utinaplót nem írta idősb *Dumas Sándor*, de miután ő nem szokott érte haragudni, ha *mások is* a neve alatt irnak, bártorkodtunk e szabadalmat, utólagos jóváhagyás reményében felhasználni. A mennyiben lehetett, igyekeztünk a nagy férfiú geografiai ismereteihez, néprajzi alaposágához és saját aetheticai nézeteihez hívek maradni, saját egyéniségét is oly kedvező világitásba igyekeztünk állítani, a minőt csak saját maga szokott naplóiban személye körül vetni. Reméljük, hogy e bátorságunk kegyes elnézéssel találkoznak. *Maquet junior*).

„*Messinába* utaztom alatt kedvezőtlen tengeri viharok kényszerítének a *pesti kikötőbe* befutnom, melynek *világító-tornya* szerencsénkre észrevezetett velünk a *vaskapunak* nevezett *korallzátonyokat*, a miken már *Columbus Kristóf* is hajótörést szenvedett, mely zátonyokat a *syrenek* lakják, de a kiket ezuttal nem értünk rá meglátogatni.“

„Pest egy magas hegytetőn fekszik, mindjárt a tengerpart mellett, kilátással a *Marguerit* szigetcsoportozatra, a melyek körül *gyöngyöket* halásznak, bizonyítja a név „*μαργαριτης*“ (igaz gyöngy) körülötte sűrű erdőségek, mint később megtudtam „*surrogát kávéfák ültetvényei*“ a magyarok nagyon dühöngnek a surrogát kávé után. (Lásd : une aventure d'amour).

Pest lakosai nagyobbreszt halászatból élnek; különösen nagyon sok *stokkfischt* lehet náluk találni, a mi alkalmasint felülről jő hozzájuk lefelé. A magyarok többnyire *lengyelek*, a mit mutatnak a boltok föliratai is. Nevezetes ebben a városban az, hogy itt *egy zsidót sem* lehet találni.

Az aristocratiát itt kizárólag németek és csehkek képviselik; a tősgyökeres magyar faj csak a rendőrségi és más efféle hivatalokat foglalja el, s épen azért, hogy a sokféle népség megértse egymást, az úgynevezett „*néma abécze*“ szerint jelekkel beszél mindenki egymással, a mi első látásra nagyon drolatique tünemény, de én később nagyon praktikus eszmének találtam.

Pest a *legolcsóbb* város az utazóra nézve a világon. A legnagyobb *ezüst* pénz náluk a „*Kreuzer*“ egy ilyen kreuzerért ebédet vacsorát kap az ember a vendéglőben; még a pinczérnek borraló is marad belőle. Van azután egy nagyobb *aranypénz*, a mit németül úgy hívnak, hogy „*piczula*“ saját magyar idioma szerint pedig „*sexedl*“ ez van platinából is csinálva. Papirospénz még itt egészen ismeretlen. Hogy ilyen olcsóság van ebben a városban, annak az oka az, hogy még

itt adót nem fizettek soha; miután ez az ország neutrális föld, mely a török védhatalma alatt áll. Az abukiri csata előtt Angliához tartozott.

Mikor ebbe a városba megérkeztem, itt irtóztató ragály dühöngött; a mi abból állt, hogy a nők kivétel nélkül mind erős gyomorgörcsökben szenvedtek, a minek ismét az az oka, hogy itt még nem ismerik az európai divatot, a crinolint, hanem rendkívüli takarékos és szűk ruhákat viselnek a dámák. Megérkezésem reggelén rögtön meghívást kapok a városban székelő fő *kajmakámtól*. (Ez a török szultán unokaöccse, fiatal armeniai férfi) s köztünk ily párbeszéd keletkezik.

— Ön az a hires *Dumas Sándor*?

— Ugy tudom, hogy én vagyok.

Rögtön leszakítá melléről a *nischan iftichar* rend nagykeresztjét, s azt mellemre tűzé.

— Fogadja ezt uram, előleges jutalmul, (aztalan felnyitva láttam az „aventure d'amour“ regényemet, *edition interdite pour la France* mindjárt tudtam, hogy hova czéloz?) Háremben minden nő gyomorrágásban szenved. Ön csodatévő doktor, meg tudja a nyavalyát gyógyítani csodálatos uton. Tegye; ha megorvosolja, kérjen egy világot, megadom; ha nem cselekszi, égő szurokba mártatom önt bele.

Parbleu; az könnyen megeshetik ebben az országban, a hol nincsen francia consulatusi hivatal; én szépen járok akkor; ámde bizva szellememben, felváltam a bűvhatalmu munkát.

Hétszázhatvan felesége volt a kajmakámnak, (itt rang szerint mindenki igen sok feleséget tart) válogatott szépségek mind, és mind szökék, mint *rendesen minden magyar és német nő* szokott lenni. És annak mind a gyomra fáj! az mind ordított, és Hoffmannische Tropfent kiabált!

Én először az ajtón keresztül kezdtem őket magnetizálni, erre elcsillapult a kiabálás; azután beléptem hozzájuk, egyenkint odatettem kezemet a hol fáj nekik, s mintha elvágtak volna minden fájdalmat, egyszerre elaludtak egymás után mind, a kajmakám soha nem látszott ilyen boldognak, mint most. Nekem ekkor egy rózsaszínű smaragdot ajándékozott, akkorát, mint egy paradicsomalma.

E csodaműtétnek nagyhamar hire futamodott a városban, s e percztől fogva sem éjjel, sem nappal nem volt egy pillanatnyi nyugodal-

mam, hercegek, fejedelmek, *királyok* hozták oda hozzám nejeiket, leányaikat, hogy kigyógyítsam; formalis ostromot futottak hotelem ellen; csak sorban uraim! előttem a koldus egyenlő a herczeggel; a ki előbb jő, azt előbb gyógyítom meg. Egy hétig nem hunytam le szemeimet, de akkorra már annyira ki voltam fáradva és mág-nestelenedve, hogy *borostyánkőfordót* kellett ven-nem, mely mint tudjuk, tele van delejességgel; a mi ismét egészen felfrissített.

A megszabadított város népsége nem ismert határt hálanyilatkozataiban. Nem kevesebb, mint kétezer családapa kínálta meggyógyított leányait számomra nőül. Mais hélas, messieurs! qu'im-porte nekem ennyi szép ajánlat! azt mondhatom erre én is a híres *persa* költővel *Göthével*: „Kár, hogy a sült pulykát mindig ebéd végével talál-ják, mikor már az ember jóllakott.“ Hiszen ol-vashatták önök, az „une aventure d'amour“ omat, s megtanulhatták belőle, hogy bizonyos koron túl „neque occasio facit furem.“

Mit tehettek tehát a derék lakosok hálájuk kifejezésére? mindjárt elmondom, s ez nagyon eredeti eszme.

Tehát van nekik egy *érczszobruk*, a mi kész-akarva úgy van készítve, hogy senkihez se hasonlítson; a végből, hogy mihelyt egy híres emberük támad, annak a nevét aláírják, s az bizonyos évekig viseli azt a nevet, míg egy másik híres emberével nem helyettesítik. Ez ideig bizonyos híres *Katona* neve (a magyar hadakozó nemzet!) volt e szobor alá írva; a proconsul indítványára jelenleg az én nevem ragyog alatta, míg azt is majd egy híresebb fel nem váltja.

El is feledém említeni, hogy ez idő alatt meglátogattam a *magyarok színházát*, melyet bizonyos „*Nemzeti*“ nevű fejedelmük építtetett s annak a nevét is viseli, s mely tudtomra a *világ legnagyobb színháza*, a mit megítélhet mindenki, ha az „une aventure d'amour“ regényemet ol-vasta s emlékezik rá, hogy B—né asszony abban *hat millió ember előtt* szokott játszani.

Azt mondják, hogy ebben a színházban (polyglott közönség számára levén építve) olyan előadásokat szoktak rendezni, a mikben egyik ember *magyarul*, másik *olaszul*, harmadik *franciául*, negyedik *angolul* beszél, a mi hallatlan valami! az elébb elmondottakat mind elhiheti a közönség, de ezt a legutolsó magam sem tartom valószínűnek.

Épen e perczben kapok egy nagyon hízogó meghívást a *viczekirálytól*, kinek *leányával* Pá-

risban volt alkalmam megismerkedni, *) hogy látogassam meg ősi residentiajában, mit a magyarok hizelegve *Boudoirnak* neveznek, *Boude, Bouda*, vagy helyesebben *Boudoir* az ország belsejében fekszik, Pesttől *95 millimaternyi távolságra*, a mi, meggondolva azt, hogy ez utat *szánon* kell meg-tenni, legkisebb közbeeső állomás érintése nélkül; részemről nem csekély elhatározottságot igényelt. Azonban mégis rá hagytam magamat venni s egy este, hogy az alkalmatlan ovatiókat elkerüljem, egy tevét kibérelve (a magyarok lovat nem tartanak, mert nem állja ki a klimát) arra felültem s a viczekirály kalauzát hátam mögé ültetve, incognito megindultam Buda felé. Reggel tájon, már jó tizenkét mérföldet haladhattunk Pesttől, a nélkül, hogy a mellette elmaradó *Pressbourg, Clausenbourg, Weissenbourg, Wiselbourg* és egyéb megerősített várakat érintettük volna, midőn egy befagyott folyamhoz érve, azon nagy sebességgel látunk felénk nyargalni tizenkét kozákot a „*Tschikós*“ nemzetségből. Eleinte azt hittem, hogy nyargalnak, de kalauzom felvilágosított, hogy korcsolyáznak, gőz sebességgel.

Én egy gőzkávemasinát hordtam magammal, melyből szükség esetén egy másodpercz alatt huszonnégy golyót lehet kilőni: „megálljatok ficzkók! kiálték rájuk s egy golyóval rögtön kilőttem a legelső talpa alól a korcsolyát, arra alá-zatosan meghunyászkodva közeledtek felém, s néma jelekkel megmagyarázák, hogy őket a kajmakám küldte utánam; jó, hogy élém kerülhet-tek; mivel hogy a feleségeit delejes álomba merítém volt, s úgy hagytam, a mi neki eleinte nagyon jól esett; de most már szeretné, *ha föléb-rednének*, mert az sincs, a ki a kávé megfőzze.

— *Ventre bleu!* ez igaz. Erről énegeszen megfeledkeztem. No ez szépen járt volna, ha én most a világ másik részébe utazom, s feleségei *a jövő századig mindig aludtak volna*; sőt az itéletnapján az arkangyal kénytelen lett volna azt mondani: „monsieur Dumas Sándor, legyen szives ezen delnököt fölébreszteni, a kiket elaltatott, mert az én trombitám ezeket föl nem költi.“

Én azonban rögtön előkerestem a kompaszt és a térképet, s kiszámítva tengerészi pontosság-gal azt a helyet, a hol a kajmakám feleségei al-szanak, azon irányban két kezemet előre meresz-tett újjhegyekkel kinyújtám, s lassan, mint egy

*) Emlékeznünk rá, *Hirsch Fáninak* hívták, *pozsonyi kávé*s leánya volt, sok embert rászédett ezzel a czímmel Párisban; ol-vastuk az egesz perét, a mint az assisák előtt lefolyt — Szerk.

lehelletszerűleg e szót suttogám : „*ébredjetelek fel!*“

Bizonyos vagyok műtétem sikeréről; a ki kétkedik benne, olvassa végig „Les Memoires d'un medecin“ czimű regényemet s meg fog győződni szavaim igazsága felől.

Azzal a tizenkét Tschikósnak fejenkint egy kreuzert adtam, a miért ők megcsókolták kezei-

met, s ismét felkapva koresolyáikra, gyorsan, mint a szél vitorlázta a jégen fölfelé.

Én pedig folytattam utamat előre, keresztül a befagyott folyamon; egyszer csak ruppst! craque! a jég beszakad alattunk; én tevéstől együtt le a víz fenekére, *a toll kihull kezemből*; majd holnap, ha megszárad az ingem, folytatása következik.)

A MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

Szól a szem, bár hallgat a száj :
Elbeszéli, belől mi fáj.

Kazinczy.

Nem az apám csizmadia.

Egy diák, miután kikapta a d—i collegiumi szokás szerint tíz darab tanítványát, sorra kérdé tőlök kinek minek mi az apja? — midőn Kis Estókra került a sor, ez megzavarodva hebegte, — mert még ilyet soha se kérdett senki fia se tőle, az én a — a — pá m csi — csi — czizmadia. — N. deák megörült e szónak, és az ágy alatt heverésző rongyos csizmáját kezébe nyomta, hogy vigye haza. — De a következő leczkén a diák nem kis csodálkozására visszaemelte Kis Estók az ősi maradványt és így szónokolt :

— Engedelmet kérek tanító úr! most tudtam meg, hogy nem az én apám csizmadia, hanem az anyám testvéreje.

Czivilistának neveli.

M. úr véghetetlen szeretett diakizálni, ámbár nem értett hozzá, s az itt-ott felszedett diák szavakat hasz-

nálta minden értelem nélkül, egy társaságban két fia neveltetéséről levén szó, úgy nyilatkozott :

— Én mind két fiamat civilistának nevelem, az egyik lesz katona, a másik pap.

Schiller minden munkája.

Nem rég halt meg nálunk egy élczes uri ember, kinek sok jó ötlete maradt hátra, egy ízben Cs. levő egyik házat bizonyos Schiller nevű árendásnak adta ki, oly föltétellel, hogy a házra kéményt kell csináltatni, az alku után Schiller bízott meg a kémény elkészíttetésével, midőn már a kémény teljesen elkészült, csak azutolsó téglá beélékelése hibázott, szerencsésen összedőlt, mit meglátván O. úr, így köszönt be egyik jó barátjához :

— Jó reggelt sógor! *Schiller minden munkája* halomba dőlt.

Hasonlatosság a házasságra.

Szinte ez mondott egy eredeti hasonlatosságot a házasságra :

— A házasság, — mondá — olyanforma, mint mikor a tyukokat a borítóba kukoriczán becsalják, midőn már jól laktak, kikiváncozván, fejüket a nyílásokon kidugják, a kik pedig kívül vannak, nyakaikat a borítón bedugják, hogy a még megmaradt kukoricza-szemeket felcsipegethessék.

Nagyságos zsidónő.

Két csavargó megáll a pálinka raktár előtt, hogy vegyenek maguknak egy meszely pálinkát, de nem volt üvegjük.

— Eregyj be pajtás, kapsz odabenn — mondá az egyik.

— Nem adnak biz ott — felelé a másik, — én már egyszer kértem s nem adtak.

— Dehogy nem — biztatá amaz — szólítsd csak nagyságos asszonynak a zsidónét, ad mindjárt, akár kettőt is.

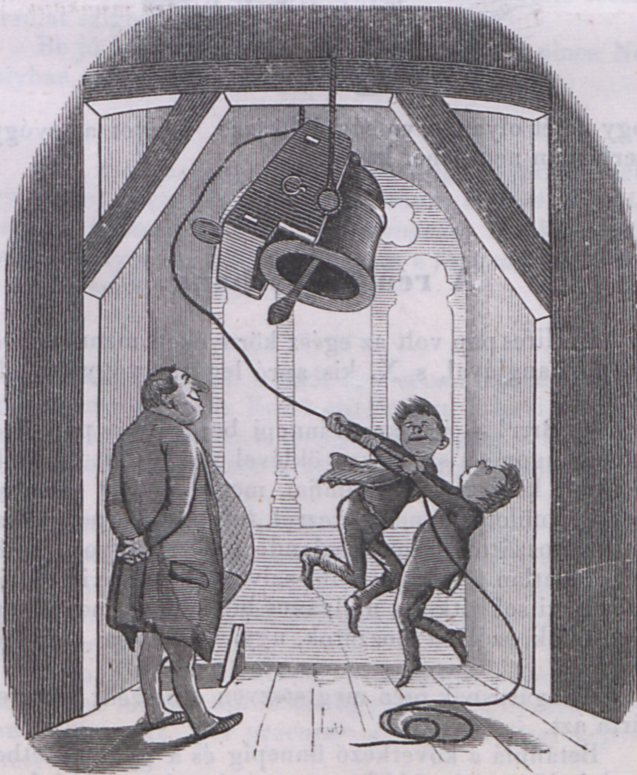
Korrajok.

V.

Hogy képzeli magában *Signore Scaramuccio*, mire kellene használni rövid időn a *harangokat*?

VI.

Hogy képzeli magában *Herr von Pfaffendingen*, mire kellene használni ezután az *ágyúkat*?

Mit akar vele ?

Megharagudott a deák, hogy gazdasszonya oly kevés lencsét főzött a levesbe, s egy oly napon, midőn éppen azt főzött asszonya, leveszi gazdája kardját, s felkötve azt oldalára, úgy megyen be az ebédhez; látva ezt gazdasszonya, csodálkozva kérdi:

— Mit akar vele ?

— Ezt csak azért hoztam, — felelé a deák, — hogy ha egy szem lencsét lelek a levesben, rögtön szűrjam vele agyon.

A közös utazás.

Két deák közös költséggel utazott egy szekéren, s alig voltak céljoktól egy fél mérföldnyire, a midőn az egyik elkezdé a másikat tréfákkal boszantani, mi már annyira ment, hogy amaz úgy megharagudott, hogy szólni sem akart társához, ez, hogy még jobban boszantsa, elkezdé őt kinevetni a felett, hogy minden boszusága mellett az a legnagyobb baj, hogy el nem mehet mellőle a szekérből; de erre aztán úgy megharagudott a colléga, hogy rögtön leugrott a szekérből, mi a másíknak még több okot adott a nevetésre, látván, mint akasztja nyakába tarisznyáját s indul meg vele gyalog, hanem csak azután vakarta a fülét, a midőn a városba érkezővén a fuvarbért egészben neki kellett kifizetni, a miért őt csak másnap jött társa kinevetni.

Nem aféle művész !

Bőrt vásárlott a csizmadia legény, de az árát a vele jött inas fizeté ki, miből gyanítá a boltsegéd, hogy a fiú számára veszi a legény a bőrt, s boszantani akarván az ujonezknak látszott inast, tréfásan kérdé őt, ha maga fogja-e megvarni csizmáját?

— Nem biz azt — segíté ki a legényt zavarából a csizmadianak vélt szijgyártóinast — mert ő nem aféle művész.

Ki van reperálva.

— Na mit bámulsz te füles, talán uj vagyok előtted? — kérdé inasát egy igen kifestett nagyságos asszony.

— Nem új kegyelmes asszonyom, — mondá zavarodva, — hanem úgy ki van reperálva, hogy alig ismer-tem meg.

Ő könnyen beszélhet.

Szörnyű zápor esett, midőn egy rablót akasztani vittek, évégett igen lármázott, a mellette ülő porkoláb pedig vigasztalni kezdé ily formán :

— Fiam, te még igen könnyen beszélhetsz, mert itt maradsz, hanem még nekem vissza is kell mennem a városba.

Czigány szeretne maradni.

Katonának besorozták a czigányt, beiratáskor azt kérdi tőle a sorozótiszt:

— No! mi akarsz lenni? huszár-e vagy bakancsos?

— Már kirem a nagyságos kegyelmes kapitány urat, már én csak czigány szeretnék maradni!

A vándor-recept.

Egy kisvárosi szép, egészséges mészárosné, kinél a helybeli orvos igen szeretett volna gyógyászkodni, betegségbe esvén, hivatják a vágyakodót, hogy segítsen a bajon.

Az orvos megjelenik, s rendelvényt irván, rögtön küldi a gyógyszertárba, hogy pedig a szép szenvedőt jövőre is biztosítsa, háziorvossággul e következő receptet ír, s adá át kézcsók mellett neki:

„Végyszivem gondolatjából egy granumot, vegyítsd össze azt két annyi bátorságyökér porával, tedd eszed serpenyőjébe, forrald fel szerelmed tűzénél, szűrd át a titkok fátyolán, öntsd be szíved rejtekébe. Élj vele tet-szésed szerint.“

A szép beteg nem tudván írást, hogy hamarabb visszanyerhesse egészségét, a magyar receptet is, mi-helyt az orvos távozott, elküldé a gyógyszertárba, hol

az ellátó segéd német lévén, utasítá a szolgálót az orvoshoz, hogy az általa nem értett receptet irassa le deákul.

A szolgáló elmegy az orvoshoz, de honn nem talál-ván, az orvosnénak adá át a receptet, ki megpillantván,

hogy férje nemcsak orvos, de gyógyszertáros is, vissza adta a leánynak azon meghagyással, mikint a re-czeptet a mészárosnak kézbesítse, s mondja meg neki,

hogy nejét olyan orvosságtól őrizze, melyet a gyógy-szertárban nem lehet kapni.

A rémületes hang.

N. Hires pap volt az egész környéken, mennydörgős vastag hangjával, s X. kis apró legátus vágyott hall-gatni őt.

— Brrr! — így kezdi innepi beszédét a pap irtó-zatos hangon s a szószeke öklével nagyot üt és szól: — ugy-e keresztényen atyámfiak, megijedtetek? s leolva-som a rémületet minden arczról, folytatá, én pedig csak ember, hozzátok hasonló halandó ember vagyok, hátha ama hallatlan fővaló, ki mint szívek s vesék vizsgálója, tudja, érti sok titkos s nyilvános bűneiteket, megjelenve közöttetek, szólana hozzátok, ugyan mit nem tennétek akkor?

A legátusnak igen megtetszván a beszéd, elkérte s leírta azt.

Betanulá a következő ünnepig és a gyülekezetben hová küldve volt, idétlen, gyermekes hangjával kezdí szavalni. Pirr! Pirr! ugy-e megijedtetek.

A preceptor bucsúszavai.

Sokat persequalta a zsidó boltos a szegény preceptor néhány forint adósságáért, ki mindig tartotta szép szóval a zsidót, hogy majd ekkor meg ekkor fizet.

Fizetett volna is szegény örömet, de egy árva filérje se volt. Azonban közelgetett az idő, midőn azon helyről el kellett mennie, a zsidó még mérgesebben üldözte, hiába mondta, hogy várjon, majd talán a jó Isten megsegíti még, s olyan állapotra juttatja, hogy neki akár mikor, de becsületesen meg fog fizetni.

Azonban a zsidó még kérhetlenebbül üldözte, bezáratással fenyegette, úgy hogy a szegény preceptor nem látott más utat a szabadulásra, mint ha megszökik.

És úgy is tett, azonban éjjel szökése közben utjába ejtette a zsidó boltját s annak ajtajára krétával nagy betűkkel írta :

Az Istennek igazsága,
A preceptor adóssága
Megmarad mind örökké!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Mi neve annak a tábornoknak, a ki Nápolyra nézve proklamálta az ostromállapotot?

— **Jósué.**

E szerint Nápoly meg — **Jérikó.**

— Mit szokás az olyan megtámadásra mondani, a milyent az augsb. allgemeine pesti levelezője uszit a primás ellen.

— Azt szokás rá mondani hivatalos rövidséggel, hogy „**czoki!**“

— Nápolyban minden „comité“ név alatt létező társulat szigorúan el van tiltva.

Be jó hát, hogy a mi színházi comiténk nincs Nápolyban, még azt is cassálnák.

— „Archimedes azt mondta, hogy adjanak neki egy pontot, mely *nincs a földön* s onnan ő *kiveti a földet helyéből.* Én megtaláltam az Archimedes földelén azt a pontot, mely *nincs a földön*; hanem a *föld engemet vetett ki a helyemből.* — **Gróf Aquila.**“

Haas, stuttgardti bankár egy ottani lapszerkesztőt, Hopfot, megütlelt. Ezért elítéltetett 7 havi *dolgozóházi* fogságra, melynek elengedése végett a királyhoz folyamodott; ezek levén a büntetés kikerülésére felhozott okai.

1. Én *dolgozni nem tudok*; következésképp a dolgozóházban csak hiába fogyasztanám a status kenyerét.

2. Ki tudja azalatt, még én bennülök, minő pénzkrisis adhatja elő magát, ki fogja azalatt az én status-papirosaimat realizálni.

3. Nagy hitelű firmáknál nem szokás a kereskedőház fejének minden aprólékos ügyben személyesen jelen lenni, hanem ott „per procura“ a segédjei által képviselteti magát.

4. Adóssaim, ha megtudják, hogy bennülök, mind megszöknek.

5. Tulajdonkép még jutalmat érdemelnék azért, hogy egy szerkesztőt megütleltem, miután ezek a go-

nosztevők úgy is folytonosan üldöztetendő delinquensei a statusnak; holott az én eljárásom nem volt más, mint egy „summarisches Verfahren in Pressangelegenheiten, brevi manu.“

De biz a király nem mentette fel a büntetés alól.

— A k-i népösszeírás alkalmával történt, hogy a két odavaló zsidó is meghivatott a község házához, az egyiket hívták Jakabnak, a ki a természettől meglehetősen csámpás lábakkal volt megáldva, de gazdagabb volt, mint vetélytársa Sámuel, s midőn így nemsokára az összeírás után az adó is kivettetett rájok, és pedig Sámuelre több mint Jakabra, nagy indignatióval megy a mi Sámuelünk a jegyzőhöz és mondja neki, mi annak az oka, hogy ő több adót fizet, mint Jakab? erre a jegyző azt mondá :

— Hiszen Sámuel, maga *jobb lábon áll*, mint Jakab.

— Igaz jegyző uram, hogy én nem vagyok *csámpás.*

— Milyen jó az, ha valaki a szózatot tudja. Bátyám 12 darab makra pipát hozatott Debreczenből.

Egyszer eljő X. barátja, s mutatom neki, s nehányat zsebre tesz azokból, mert megtetszettek neki a helyes formájú pipák.

— Hej! — mondom — tegye vissza a pipákat, mert bátyám észreveendi, hogy megfogytak, s tőlem kérendi azokat számon.

— Eh! mondja meg neki ha hazajő, s számon kérendi azokat, hogy én vittem el s vigasztalja magát, a megmaradt többire nézve azzal : *megfogyva bár, de törve nem!*

— Egy uriember elment hazulról külföldre, minden családostól, három hónap mulva megjött, elképzeltetni, mennyire meg lehetett lepve, midőn szobájába lépve, a gázlámpát, melyet eltávozásakor égve felejtett, most is égve találta; — no meg aztán azt a hosszú árjegyzéket a gázvilágító intézettől három hónapi, éjjelnappali világításáért.

Ama bizonyos csizmadia beszélgetései az ő feleségével.

— Ér is valamit ilyen rongyos lapba, mint ez az Üstökös, ilyen okos dolgokról írni, mint én szoktam. Hétfőn már meg kell írnom, a mi szombaton kijő, s úgy járok vele, hogy mikor megírom ezt: „Nápolyban alkotmányt adtak;“ mire kinyomtatják, már akkorra vissza is vették, s ostromállapotot is adtak helyébe, vagy ha irok ilyet: „legújabbán Galibády egy ország határán belépni készül,“ mire ezt a szerkesztő, meg az a sok fatális betűszedő, masinavezető, kerékajtó, papiros aláíró kisasszony, satinirozó henger és dunaparti „kiváncsiság-hivatala“ megjeleni engedi; már akkorra Galiba Dini be is ment, el is foglalta az országot, vissza is jött, és pihen a babérain.“ Már én hacsak megjelenendő munkák határnapjáról nem irok, mással mindennel el fogok késni. Ime most akarám épen megdicsérni Aquila grófot erélyes magaviseleteért, s mire kihuzom a tollat a tintából, már elszaladt. Egy programot hagyott hátra, mely itt következik:

1) El kell kergetni Garibaldit, a katonaság segítségével. 2) El kell kergetni nagybátyját, a királyt, meg a többi atyafiakat a miniszterium segítségével. 3) El kell kergetni a miniszteriumot a nemzetőrség segítségével. 4) El kell kergetni a nemzetőrséget a lazzaronik segítségével. 5) El kell oszlatni a lazzaronik testületét a rendőrség segítségével. 6) A rendőrséget és katonaságot el kell kergetni a hajóhad segítségével. 7) El kell kergetni az újságírókat a censorok segítségével.

8) — Nem tudom, ki marad még az országban, a kit el kellene kergetni?

Hanem hát biz ő úgy járt, mint az egyszeri hivatalvesztett sugó, a ki azt mondá, hogy „elcsaptam magamtól az egész társaságot.“

(Hogy küldözheti Szárdinia százával a katonáit Nápolyba?) Egyszerűen, hivatalos utlevéllel, mint utazókat; ha kérdik tőlük, hogy kicsodák? azt felelik: „követségi attaché!“ ha kérdik, mire való az a puska, meg a patrontás? „ez az uti málha.“ Ha kérdik miért jöttek olyan sokan? „A követet védelmezni.“ Már most ennek az egynehány száz „attachéknak“ a védelmére legalább is egynehány ezeret kell majd utánuk küldeni.

Lamoriciére új találmányú kocsikat készítet 200-at a seregei számára. Tehát nem bízik a katonái lábaiban?

A nápolyi miniszterium megtiltotta a *fegyverviselest*; de nagyon megjárta vele, mert ennek következtében nemcsak a nemzetőrség rakja le a puskát, hanem a *katonaság is*. Hiszen, ha a miniszter úgy parancsolja!

Milyen jó *levegő* lehet Németországban, bizonyítja egy legújabb danzigi rendelet, mely a *nevelőnőknek* is kötelességükké teszi, hogy *politikai jó* magukviselete felül bizonyítványokkal legyenek ellátva.

Ugy hallatszok, hogy a Riunione Adriatica di Sicurtánál a nápolyi kormány biztosította az ott termő „babérfakat“ jég — és egyéb — *elverések* ellen.

No tehát a németeknek is lesz valahára egy *hazájuk!* Eddig hiába kérdezte a költő: „Wo ist des Deutschen Vaterland?“ most Bécsben megjelenik egy *Adelzeitung*; ily cím alatt „*das Vaterland*.“ Tehát „hier!“

A nápolyi király egy hajóra 30 millió ducát rakatott; nono, csak útközben el ne kapja a — *tengeri kigyó!*

Párisban már *Garibáldi kenőcsöt* is árulnak, mely mindenről használ, a mi csak fáj az embernek. Valjon féreg irtó szernek nem volna e használható?

— Tehát már *mindenki fürdőkre utazott* Nápolyból, még a király is. (Miért nem védelmezte magát?) Hiszen akarta, de nem *ment*. Tulajdonképpen nagyon is sok *ment*. A rendes katonaság *átment*, a főtiszttség *szelylement*, a nemzetőrség *hazament*, a hajóhad *félrement*, minden *regement összement*. Csak a bombák voltak még meg, azokról *meg kisült*, hogy nem akarnak *elsülni*, a puskapor *vizes*. Mi lesz már most az újságírókból? Hogy mondják el „*sub titulo*“ Nápoly szép hegedűszóban, a holmi egyetmás-féle izéket, mint eddig?

Azt kérdi egy tisztelt polgártárs a másiktól a minap: „Herr Vetter, nekem úgy tetszik, mintha értenék valamit abból, a mit ezek a magyarok énekelnek alleweil.“

„Ugyan mit?“

„No a végén mindig azt éneklük:

„I thu dir'n Hals umdre'n Kerl!“

(Ertesd: *Itt élned, élned halnod kell!*)